

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 4359/2540

นาย ไพศาล อัครโสมณโงทก์ สำนักงานประกันสังคมจำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง พ.ร.บ.สถานพยาบาล พ.ศ. 2504 มาตรา 4, พ.ร.บ.ประกันสังคม พ.ศ. 2533 มาตรา 56, พ.ร.บ.ประกันสังคม พ.ศ. 2533 มาตรา 85

ย่อ / หลักกฎหมาย

การที่พระราชบัญญัติประกันสังคมพ.ศ.2533บังคับให้ผู้ประกันตนหรือบุคคลอื่นใดต้องปฏิบัติตามขั้นตอนของกฎหมายในการขอรับประโยชน์ทดแทนตามมาตรา56,85และ87ก็เพื่อให้เจ้าหน้าที่ของรัฐตรวจสอบพยานหลักฐานที่ผู้ยื่นคำขอเข้าไปแสดงว่ามีสิทธิได้รับประโยชน์ทดแทนตามขอหรือไม่ดังนั้นผู้ประกันตนหรือบุคคลอื่นใดยื่นคำขอก็ต้องระบุรายละเอียดต่างๆในคำขอให้ชัดเจนว่ามีสิทธิได้รับประโยชน์ทดแทนอย่างไรจำนวนเงินเท่าไรทั้งมีสิทธินำบุคคลเอกสารและวัตถุอันเป็นพยานหลักฐานได้เมื่อสอบพยานหลักฐานแล้วเจ้าหน้าที่ต้องพิจารณาสั่งคำขอและมีคำสั่งชี้ขาดว่าผู้ยื่นคำขอมิสิทธิได้รับประโยชน์ทดแทนอะไรบ้างหรือไม่คำสั่งดังกล่าวจึงต้องชี้ชัดและต้องอ้างเหตุผลประกอบไว้ด้วยเพื่อผู้ยื่นคำขอจะได้รับทราบและหากไม่พอใจจะได้ใช้สิทธิอุทธรณ์คัดค้านคำสั่งนั้นต่อคณะกรรมการอุทธรณ์ต่อไปซึ่งคณะกรรมการอุทธรณ์ทำคำวินิจฉัยก็ต้องอ้างเหตุผลประกอบให้ชัดเจนว่าผู้อุทธรณ์มิสิทธิได้รับประโยชน์ทดแทนหรือไม่อย่างไรเพราะผู้อุทธรณ์อาจไม่พอใจคำวินิจฉัยจักได้ใช้สิทธินำคดีไปสู่ศาลแรงงานขอให้เพิกถอนคำวินิจฉัยดังกล่าวทั้งหมดหรือเพียงบางส่วนเฉพาะที่ผู้อุทธรณ์ไม่พอใจต่อไปดังนั้นเมื่อคณะกรรมการอุทธรณ์ทำคำวินิจฉัยโดยระบุเหตุที่ผู้อุทธรณ์ไม่มีสิทธิได้รับประโยชน์ทดแทนไว้ชัดเจนแสดงว่าคณะกรรมการอุทธรณ์ประสงค์จะถือเอาเฉพาะเหตุนั้นเป็นข้ออ้างในการตัดสินคดีของผู้อุทธรณ์เท่านั้นหาได้ถือเอาเหตุอื่นมาเป็นข้ออ้างด้วยไม่เมื่อข้อเท็จจริงฟังเป็นยุติว่ากองประโยชน์ทดแทนที่1และคำวินิจฉัยของคณะกรรมการอุทธรณ์ยกคำขอของโจทก์โดยอ้างเฉพาะเหตุว่าการให้บริการทางการแพทย์ตามพระราชบัญญัติประกันสังคมฯครอบคลุมเฉพาะการที่ผู้ประกันตนเข้ารับบริการสถานพยาบาลในราชอาณาจักรเท่านั้นโรงพยาบาลเซ็นต์ปีเตอร์ฯ มิได้เป็นสถานพยาบาลในราชอาณาจักรมิได้เป็นสถานพยาบาลตามพระราชบัญญัติสถานพยาบาลฯและมิได้เป็นสถานพยาบาลและมิได้เป็นสถานพยาบาลในเครือข่ายในโครงการประกันสังคมเท่านั้นมิได้อ้างเหตุว่าอาคารเจ็บป่วยของโจทก์มิใช่กรณีเจ็บป่วยจนถึงขนาดจำเป็นต้องได้รับการบริการทางการแพทย์อย่างฉุกเฉินแต่อย่างใดดังนั้นเมื่อจำเลยถูก

คำพิพากษา

โจทก์ฟ้องขอให้เพิกถอนคำสั่งและคำวินิจฉัยดังกล่าวจำเลยจะยกเหตุอื่นนอกเหนือจากที่อ้างในคำสั่งและคำวินิจฉัยขึ้นเป็นข้อต่อสู้ในชั้นศาลหาได้ไม่ พระราชบัญญัติสถานพยาบาล พ.ศ.2504มาตรา4บัญญัติความหมายของคำว่า"สถานพยาบาล"ไว้ว่าสถานที่รวมตลอดถึงยานพาหนะซึ่งจัดไว้เพื่อการประกอบโรคศิลปะตามกฎหมายว่าด้วยการควบคุมการประกอบโรคศิลปะหรือซึ่งจัดไว้เพื่อการประกอบกิจการอื่นด้วยการผ่าตัดฉีดยาฯลฯทั้งนี้โดยกระทำเป็นปกติธุระไม่ว่าจะได้รับการประโยชน์ทดแทนหรือไม่จึงเห็นได้ว่าสถานพยาบาลตามความหมายดังกล่าวมิได้จำกัดเฉพาะว่าต้องเป็นสถานพยาบาลซึ่งจัดไว้เพื่อประกอบโรคศิลปะของ

ประเทศไทยหรือต้องเป็นสถานพยาบาลที่มีอยู่ในราชอาณาจักรเท่านั้นดังนั้นแม้โรงพยาบาลเช่นตปีเตอร์จะเป็นโรงพยาบาลประกอบโรคศิลปะของรัฐนิวเจอร์ซีย์ประเทศสหรัฐอเมริกา โรงพยาบาลดังกล่าวก็เป็นสถานพยาบาลด้วยทั้งประกาศสำนักงานประกันสังคมก็กำหนดให้คำว่า"สถานพยาบาล"หมายถึงสถานพยาบาลตามพระราชบัญญัติสถานพยาบาลนั่นเองเมื่อปรากฏว่าขณะโจทก์อยู่ที่ประเทศสหรัฐอเมริกาโจทก์เจ็บป่วยและจำเป็นต้องได้รับการทางการแพทย์อย่างฉุกเฉินจึงนำส่งโรงพยาบาลเช่นตปีเตอร์ ซึ่งเป็นสถานพยาบาลที่อยู่ใกล้โจทก์ย่อมได้รับความคุ้มครองตามพระราชบัญญัติประกันสังคมด้วย โจทก์ฟ้องบังคับให้จำเลยจ่ายเงินค่ายาและค่าตรวจรักษาจำนวน20,947บาทจำเลยให้การว่าโรงพยาบาลที่โจทก์เข้ารับการรักษามีใช่สถานพยาบาลตามพระราชบัญญัติสถานพยาบาลฯโจทก์ไม่ได้รับความคุ้มครองตามพระราชบัญญัติประกันสังคมฯและอาการป่วยของโจทก์มิใช่กรณีจำเป็นต้องได้รับการทางการแพทย์อย่างฉุกเฉินคำให้การดังกล่าวของจำเลยจึงเป็นการยกเรื่องสถานพยาบาลและอาการป่วยเจ็บของโจทก์เป็นข้อต่อสู้เท่านั้นมิได้ให้การเกี่ยวกับค่ายาและค่าตรวจรักษาแต่อย่างใด แม้จำเลยต่อสู้มาในคำให้การว่าคำสั่งกองประโยชน์ทดแทนที่1และคำวินิจฉัยของคณะกรรมการอุทธรณ์ชอบแล้วขอให้ยกฟ้องก็ถือว่าจำเลยได้โต้แย้งเกี่ยวกับจำนวนเงินดังกล่าวโจทก์ฟ้องขอให้เพิกถอนคำสั่งของกองประโยชน์ทดแทนที่ 1ที่ 26518/2538 และคำวินิจฉัยของคณะกรรมการอุทธรณ์ที่ 386/2539โดยให้จ่ายเงินจำนวน 20,947 บาท แก่โจทก์จำเลยให้การและแก้ไขคำให้การว่า โรงพยาบาลที่โจทก์เข้ารับการรักษามีใช่สถานพยาบาลตามพระราชบัญญัติสถานพยาบาลฯโจทก์ไม่ได้รับความคุ้มครองตามพระราชบัญญัติประกันสังคมฯ และอาการป่วยของโจทก์มิใช่กรณีจำเป็นต้องได้รับการทางการแพทย์อย่างฉุกเฉิน ขอให้ยกฟ้องวันนัดพิจารณาศาลแรงงานกลางเห็นว่าคดีพอวินิจฉัยได้จึงให้งดสืบพยานโจทก์และจำเลยศาลแรงงานกลางพิจารณาแล้ววินิจฉัยว่า โจทก์เป็นลูกจ้างของบริษัทอัสวโสภณ จำกัด เป็นผู้ประกันตนที่จ่ายเงินสมทบครบเงื่อนไขเวลาที่จะก่อให้เกิดสิทธิได้รับประโยชน์ทดแทนกรณีประสบอันตรายหรือเจ็บป่วยอันมิใช่เนื่องจากการทำงาน โดยกำหนดโรงพยาบาลจุฬาลงกรณ์เป็นสถานพยาบาลให้โจทก์ไปรับบริการทางการแพทย์เมื่อ วันที่ 26 พฤษภาคม 2538 เวลาประมาณ 11 นาฬิกาขณะโจทก์ดูงานอยู่ที่สนามกีฬารัฐนิวเจอร์ซีย์ ประเทศสหรัฐอเมริกาโจทก์เกิดอาการหน้ามืดเป็นลมและถูกนำส่งโรงพยาบาลเช่นตปีเตอร์เมดิคัลเซ็นเตอร์ รัฐนิวเจอร์ซีย์ ซึ่งเป็นสถานพยาบาลที่อยู่ใกล้ประเภทผู้ป่วยนอก แพทย์ตรวจวินิจฉัยว่าเลือดออกในกระเพาะอาหาร โจทก์จ่ายเงินเป็นค่ายา ค่าตรวจรักษาพยาบาลเป็นเงิน 837.88 ดอลลาร์สหรัฐ คิดเป็นเงินไทย20,947 บาท เมื่อโจทก์เดินทางกลับประเทศไทยแล้วโจทก์ยื่นคำร้องขอรับประโยชน์ทดแทนต่อกองประโยชน์ทดแทนของจำเลย กองประโยชน์ทดแทนที่ 1 มีคำสั่งที่ 26518/2538 ว่าโจทก์ไม่มีสิทธิได้รับประโยชน์ทดแทน เนื่องจากการให้บริการทางการแพทย์ตามพระราชบัญญัติประกันสังคม พ.ศ. 2533 ครอบคลุมเฉพาะการที่ผู้ประกันตนเข้ารับบริการจากสถานพยาบาลในราชอาณาจักรเท่านั้นโจทก์อุทธรณ์คำสั่ง คณะกรรมการอุทธรณ์พิจารณาแล้วมีคำวินิจฉัยที่386/2539 ว่าโรงพยาบาลดังกล่าวมิได้เป็นสถานพยาบาลตามพระราชบัญญัติสถานพยาบาล พ.ศ. 2504 และได้เป็นสถานพยาบาลในเครือข่ายในโครงการประกันสังคม โจทก์จึงไม่ได้รับความคุ้มครองจากพระราชบัญญัติประกันสังคม พ.ศ. 2533 ให้ยกอุทธรณ์ ศาลแรงงานกลางเห็นว่า ปัญหาว่าโจทก์เจ็บป่วยจนถึงขนาดจำเป็นต้องได้รับการบริการทางการแพทย์อย่างฉุกเฉินหรือไม่ เมื่อโจทก์ยื่นคำร้องขอรับประโยชน์ทดแทนต่อกองประโยชน์ทดแทนของจำเลยก็ดี โจทก์อุทธรณ์ต่อคณะกรรมการ

อุทธรณ์ก็ดี กองประโยชน์ทดแทนที่ 1 และคณะกรรมการอุทธรณ์มิได้อ้างเหตุว่าโจทก์มิได้เจ็บป่วยจนถึงขนาดจำเป็นต้องได้รับการบริการจากแพทย์อย่างฉุกเฉินคงปฏิเสธเพียงว่าโจทก์มิได้รับการบริการทางการแพทย์จากโรงพยาบาลที่เป็นสถานพยาบาลตามพระราชบัญญัติสถานพยาบาล พ.ศ. 2504 หรือเป็นสถานพยาบาลในเครือข่ายในโครงการประกันสังคม ศาลแรงงานกลางจึงไม่วินิจฉัยปัญหาดังกล่าว และเห็นว่าโรงพยาบาลเซ็นต์ปีเตอร์เมดิสลเซ็นเตอร์เป็นโรงพยาบาลประกอบโรคศิลปะที่ชอบด้วยกฎหมายของรัฐนิวเจอร์ซีย์ ประเทศสหรัฐอเมริกา จึงเป็นสถานพยาบาลตามความหมายของพระราชบัญญัติสถานพยาบาล พ.ศ. 2504 โจทก์ได้รับความคุ้มครองย่อมมีสิทธิได้รับประโยชน์ทดแทนค่าบริการทางการแพทย์ตามฟ้อง พิพากษาให้เพิกถอนคำสั่งของกองประโยชน์ทดแทนที่ 1 ที่ 26518/2538 และคำวินิจฉัยของคณะกรรมการอุทธรณ์ที่ 386/2539 ให้จำเลยจ่ายเงินแก่โจทก์จำนวน 20,947 บาทจำเลยอุทธรณ์ต่อศาลฎีกา ศาลฎีกาแผนกคดีแรงงานวินิจฉัยว่า "คดีมีปัญหาต้องวินิจฉัยตามอุทธรณ์ของจำเลยข้อแรกว่า จำเลยให้การขัดแย้งว่าอาการเจ็บป่วยของโจทก์มิใช่กรณีเจ็บป่วยจนถึงขนาดจำเป็นต้องได้รับการบริการจากแพทย์อย่างฉุกเฉิน ดังนั้นปัญหาดังกล่าวยังไม่ยุติ ศาลแรงงานกลางควรสืบพยานแล้วฟังข้อเท็จจริงว่าเป็นกรณีฉุกเฉินหรือไม่เสียก่อน ที่ศาลแรงงานกลางวินิจฉัยว่าปัญหาข้อนี้ยุติไปแล้วจึงไม่จำต้องวินิจฉัยอีกย่อมไม่ชอบด้วยกฎหมายนั้น เห็นว่า ตามพระราชบัญญัติประกันสังคม พ.ศ. 2533 มาตรา 56, 85 และมาตรา 87 บัญญัติให้ผู้ประกันตนหรือบุคคลอื่นใดที่เห็นว่าตนมีสิทธิได้รับประโยชน์ทดแทน ประสงค์จะขอรับประโยชน์ดังกล่าวต้องปฏิบัติให้ถูกต้องตามขั้นตอนที่กฎหมายกำหนดไว้เสียก่อน จึงจะมีสิทธินำคดีไปสู่ศาลแรงงาน ขั้นตอนดังกล่าวคือผู้ประกันตนหรือบุคคลนั้นต้องยื่นคำขอรับประโยชน์ทดแทนต่อสำนักงานที่เลขาธิการกำหนดภายใน 1 ปี นับแต่วันที่มิสิทธิขอรับประโยชน์ทดแทน กฎหมายบังคับให้เลขาธิการหรือผู้ซึ่งเลขาธิการมอบหมายพิจารณาสั่งการโดยเร็ว เมื่อทำคำสั่งแล้วผู้ยื่นคำขอไม่พอใจคำสั่งดังกล่าวย่อมมีสิทธิอุทธรณ์เป็นหนังสือต่อคณะกรรมการอุทธรณ์ภายใน 30 วัน นับแต่วันที่ได้รับแจ้งคำสั่ง เมื่อคณะกรรมการอุทธรณ์ทำคำวินิจฉัยแล้ว หากผู้อุทธรณ์ไม่พอใจจึงให้มีสิทธินำคดีไปสู่ศาลแรงงานภายใน 30 วัน นับแต่วันที่ได้รับแจ้งคำวินิจฉัย มิฉะนั้นให้คำวินิจฉัยดังกล่าวเป็นที่สุด เช่นนี้เห็นได้ว่าการที่พระราชบัญญัติประกันสังคม พ.ศ. 2533 บังคับให้ผู้ประกันตนหรือบุคคลอื่นใดต้องปฏิบัติตามขั้นตอนของกฎหมายในการขอรับประโยชน์ทดแทนก็เพื่อให้เจ้าหน้าที่ของรัฐตรวจสอบพยานหลักฐานที่ผู้ยื่นคำขอนำไปแสดงว่าผู้ยื่นคำขอมิสิทธิได้รับประโยชน์ทดแทนตามคำขอหรือไม่ ดังนั้นผู้ประกันตนหรือบุคคลอื่นใดยื่นคำขอก็ต้องระบุนายละเอียดต่าง ๆ ในคำขอให้ชัดเจนว่ามีสิทธิได้รับประโยชน์ทดแทนอย่างไร จำนวนเงินเท่าไร ทั้งมีสิทธินำบุคคล เอกสารการวัตถุอ้างเป็นพยานหลักฐานได้ เมื่อสอบสวนหลักฐานของผู้ยื่นคำขอแล้วเจ้าหน้าที่ต้องพิจารณาสั่งคำขอนั้นโดยทำเป็นคำสั่งชี้ขาดว่าผู้ยื่นคำขอมิสิทธิได้รับประโยชน์ทดแทนอะไรบ้างหรือไม่ จำนวนเท่าไร คำสั่งดังกล่าวจึงต้องชี้ชัดและต้องอ้างเหตุผลประกอบไว้ด้วยเพื่อผู้ยื่นคำขอจะได้ทราบและหากไม่พอใจจะได้ใช้สิทธิอุทธรณ์คัดค้านคำสั่งนั้นต่อคณะกรรมการอุทธรณ์ต่อไป การอุทธรณ์นั้นผู้อุทธรณ์คงคัดค้านคำสั่งเฉพาะข้อความหรือส่วนที่ไม่เห็นด้วยเท่านั้น ข้อความตอนใดหรือส่วนใดที่คำสั่งระบุไว้เป็นประโยชน์ต่อผู้ยื่นคำขอแล้วผู้ยื่นคำขอย่อมพอใจและคงไม่อุทธรณ์คัดค้านเป็นแน่ ในทำนองเดียวกันคณะกรรมการอุทธรณ์ทำคำวินิจฉัยก็ต้องอ้างเหตุผลประกอบให้ชัดเจนว่าผู้อุทธรณ์มีสิทธิได้รับประโยชน์ทดแทนหรือไม่อย่างไร เพราะผู้อุทธรณ์อาจไม่เห็นด้วยและไม่พอใจคำวินิจฉัยจักได้ใช้สิทธินำคดีไปสู่ศาลแรงงาน ขอให้เพิกถอนคำวินิจฉัยดังกล่าวทั้งหมดหรือเพียง

บางส่วนเฉพาะที่ผู้อุทธรณ์ไม่พอใจต่อไปดังนั้น เมื่อคณะกรรมการอุทธรณ์ทำคำวินิจฉัยโดยระบุเหตุที่ผู้อุทธรณ์ไม่มีสิทธิได้รับประโยชน์ทดแทนไว้ชัดเจน แสดงว่าคณะกรรมการอุทธรณ์ประสงค์จะถือเอาเฉพาะเหตุอันเป็นข้ออ้างในการตัดสินใจของผู้อุทธรณ์เท่านั้น หาได้ถือเอาเหตุอื่นมาเป็นข้ออ้างด้วยไม่เมื่อข้อเท็จจริงตามที่ศาลแรงงานกลางรับฟังเป็นยุติว่ากองประโยชน์ทดแทนที่ 1 ยกคำขอของโจทก์โดยอ้างเหตุว่า การให้บริการทางการแพทย์ตามพระราชบัญญัติประกันสังคม พ.ศ. 2533 ครอบคลุมเฉพาะการที่ผู้ประกันตนเข้ารับบริการสถานพยาบาลในราชอาณาจักรเท่านั้น โรงพยาบาลเซ็นเตอร์เมดิคัลเซ็นเตอร์เป็นสถานพยาบาลที่มีได้อยู่ในราชอาณาจักร ส่วนคำวินิจฉัยของคณะกรรมการอุทธรณ์ที่ 386/2539 ลงวันที่ 4 พฤษภาคม 2539 ยกอุทธรณ์ของโจทก์โดยอ้างเหตุว่าโรงพยาบาลดังกล่าวมิได้เป็นสถานพยาบาลตามพระราชบัญญัติสถานพยาบาล พ.ศ. 2504 อีกทั้งมิได้เป็นสถานพยาบาลในเครือข่ายในโครงการประกันสังคม เห็นได้ว่าคำสั่งและคำวินิจฉัยถือเอาเฉพาะเหตุว่าโรงพยาบาลดังกล่าวมิได้เป็นสถานพยาบาลในราชอาณาจักร มิได้เป็นสถานพยาบาลตามพระราชบัญญัติสถานพยาบาลพ.ศ. 2504 และได้เป็นสถานพยาบาลในเครือข่ายในโครงการประกันสังคมเท่านั้น มิได้อ้างเหตุว่าอาการเจ็บป่วยของโจทก์มิใช่กรณีเจ็บป่วยจนถึงขนาดจำเป็นต้องได้รับการทางการแพทย์อย่างฉุกเฉินแต่อย่างใด เมื่อจำเลยถูกโจทก์ฟ้องขอให้เพิกถอนคำสั่งและคำวินิจฉัยดังกล่าว จำเลยจะยกเหตุอื่นนอกเหนือจากที่อ้างในคำสั่งและคำวินิจฉัยขึ้นเป็นข้อต่อสู้ในชั้นศาลหาได้ไม่แม้จำเลยให้การต่อสู้เรื่องอาการเจ็บป่วยของโจทก์ไว้ในคำให้การศาลก็ไม่วินิจฉัยให้ที่ศาลแรงงานกลางมีคำสั่งให้งดสืบพยานโจทก์และจำเลยจึงชอบด้วยกฎหมายแล้วอุทธรณ์ของจำเลยข้อนี้ฟังไม่ขึ้นจำเลยอุทธรณ์เป็นข้อที่สองว่า โรงพยาบาลเซ็นเตอร์เมดิคัลเซ็นเตอร์ รัฐนิวเจอร์ซีย์ ประเทศประเทศสหรัฐอเมริกา มิใช่เป็นสถานพยาบาลตามพระราชบัญญัติสถานพยาบาล พ.ศ. 2504 นั้น พระราชบัญญัติสถานพยาบาล พ.ศ. 2504 มาตรา 4 บัญญัติความหมายของคำว่า "สถานพยาบาล" ไว้ว่า สถานที่รวมตลอดถึงยานพาหนะซึ่งจัดไว้เพื่อการประกอบโรคศิลปะตามกฎหมายว่าด้วยการควบคุมการประกอบโรคศิลปะหรือซึ่งจัดไว้เพื่อการประกอบกิจการอื่นด้วยการผ่าตัด ฉีดยาหรือฉีดยาใด ๆ หรือด้วยการใช้กรรมวิธีอื่นซึ่งเป็นกรรมวิธีของการประกอบโรคศิลปะ ทั้งนี้โดยกระทำเป็นปกติธุระไม่ว่าจะได้รับประโยชน์ตอบแทนหรือไม่ เห็นได้ว่าสถานพยาบาลตามความหมายดังกล่าวมิได้จำกัดเฉพาะว่าต้องเป็นสถานพยาบาล ซึ่งจัดไว้เพื่อการประกอบโรคศิลปะตามกฎหมายว่าด้วยการควบคุมการประกอบโรคศิลปะของประเทศไทย หรือต้องเป็นสถานพยาบาลที่มีอยู่ในราชอาณาจักรเท่านั้น ข้อเท็จจริงได้ความตามที่ศาลแรงงานกลางรับฟังว่าโรงพยาบาลเซ็นเตอร์เมดิคัลเซ็นเตอร์เป็นโรงพยาบาลประกอบโรคศิลปะที่ชอบด้วยกฎหมายของรัฐนิวเจอร์ซีย์ ประเทศสหรัฐอเมริกา ดังนั้นโรงพยาบาลดังกล่าวจึงเป็นสถานพยาบาลตามความหมายของพระราชบัญญัติสถานพยาบาล พ.ศ. 2504 ด้วย ส่วนที่จำเลยอ้างว่าสถานพยาบาลตามประกาศสำนักงานประกันสังคมเรื่อง กำหนดจำนวนเงินทดแทนค่าบริการทางการแพทย์ มีเจตนารมณ์ให้เป็นสถานพยาบาลที่จดทะเบียนกับกระทรวงสาธารณสุขของประเทศไทยเท่านั้นไม่มีความประสงค์จะให้หมายถึงสถานพยาบาลในต่างประเทศด้วยนั้นเห็นว่า ประกาศสำนักงานประกันสังคมดังกล่าวเอกสารท้ายฟ้องคำให้การหมายเลข 1 ข้อ 3 คำว่า "สถานพยาบาล" หมายถึง สถานพยาบาลตามกฎหมายว่าด้วยสถานพยาบาล จากคำจำกัดความตามประกาศดังกล่าวเห็นได้ว่าสถานพยาบาลได้แก่สถานพยาบาลตามพระราชบัญญัติสถานพยาบาลพ.ศ. 2504 นั้นเอง จำเลยมิได้กำหนดไว้ให้ชัดเจนว่าสถานพยาบาลต้องเป็นสถานพยาบาลเฉพาะใน

ราชอาณาจักรเท่านั้น ปรากฏว่าขณะโจทก์อยู่ที่ประเทศสหรัฐอเมริกาโจทก์เจ็บป่วยและจำเป็นต้องได้รับบริการทางการแพทย์อย่างฉุกเฉิน จึงถูกนำส่งโรงพยาบาลเซนต์ปีเตอร์เมดิคัลเซ็นเตอร์ซึ่งเป็นสถานพยาบาลที่อยู่ใกล้โจทก์ย่อมได้รับความคุ้มครองตามพระราชบัญญัติประกันสังคม พ.ศ. 2533 ด้วย อุทธรณ์ของจำเลยข้อนี้ฟังไม่ขึ้นจำเลยอุทธรณ์เป็นข้อสุดท้ายว่า จำเลยได้ปฏิเสธการจ่ายเงินค่ายาและค่าตรวจรักษาจำนวน 20,947 บาท ที่โจทก์ฟ้อง ถือว่าจำเลยได้โต้แย้งเกี่ยวกับจำนวนเงินดังกล่าวแล้ว ที่ศาลแรงงานกลางวินิจฉัยว่าจำเลยมิได้โต้แย้งไว้และพิพากษาให้จำเลยจ่ายเงินตามฟ้องแก่โจทก์จึงไม่ชอบนั้น เห็นว่า โจทก์ฟ้องบังคับให้จำเลยจ่ายเงินค่าบริการทางการแพทย์เป็นค่ายาและค่าตรวจรักษาจำนวน 20,947 บาทเนื่องจากโจทก์ป่วยต้องเข้ารับการรักษอย่างฉุกเฉิน จำเลยให้การว่าโจทก์ไม่ได้รับความคุ้มครองตามพระราชบัญญัติประกันสังคม พ.ศ. 2533 เนื่องจากโรงพยาบาลที่โจทก์เข้ารับการรักษามีใช้สถานพยาบาลตามพระราชบัญญัติสถานพยาบาล พ.ศ. 2504 และอาการป่วยของโจทก์มิใช่กรณีจำเป็นต้องได้รับบริการทางการแพทย์อย่างฉุกเฉิน เห็นได้ว่าคำให้การดังกล่าวจำเลยนำเรื่องสถานพยาบาลและอาการป่วยเจ็บของโจทก์เป็นข้อต่อสู้เท่านั้น จำเลยมิได้ให้การเกี่ยวกับค่ายาและค่าตรวจรักษาจำนวน 20,947 บาท แต่อย่างไรแม้จำเลยต่อสู้มาในคำให้การว่าคำสั่งกองประโยชน์ทดแทนที่ 1 และคำวินิจฉัยของคณะกรรมการอุทธรณ์ชอบแล้ว ขอให้ยกฟ้อง ก็ถือไม่ได้ว่าจำเลยได้โต้แย้งเกี่ยวกับจำนวนเงินดังกล่าวแต่อย่างใด อุทธรณ์ข้อนี้ของจำเลยฟังไม่ขึ้นเช่นกัน ที่ศาลแรงงานกลางพิพากษามานั้นศาลฎีกาเห็นพ้องด้วย"พิพากษายืน

องค์คณะ

วิรัตน์ ลัทธिवังศกร · อัมพร ทองประยูร · สมมาตร พรหมานุกูล

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: thai-legal-corpus (CC-BY-4.0) ← deka.supremecourt.or.th · <https://www.thaideka.online/deka/4359/2540>